

Lao-ce: Tao-tö-king

(Hamvas Béla fordítása)

A nagy taót az emberek elhagyták:
így támadt az erkölcs és a kötelesség.
Megjelent az okosság és a tudás:
így támadtak a nagy hazugságok.
A rokonok egymástól eltávolodtak:
így támadt a gyermeki kötelesség és a szeretet.
Az állam fölött úrrá lett a rendetlenség:
így támadtak a hű szolgák.

Aki mást ismer, okos,
aki magát ismeri, bölcs.
Aki mást legyőz, hatalmas,
aki önmagát legyőzi, erős.
Aki célját eléri, szívós,
aki megelégszik, gazdag.
Aki helyén marad, állhatatos,
aki a halálban sem pusztul el, él.

Az egész világ azt mondja, hogy a tao nagyszerű, de úgy látszik, nem alkalmazható.
Éppen az benne a nagy,
hogy nem látszik alkalmazhatónak.
Mert az alkalmazhatóság hovatovább kicsinyességre vezet.
Három kincsem van:
erre vigyázok s ezt őrzöm: az első a szeretet,
a második az elégedettség, a harmadik az alázat.
A szeretet bátorrá tesz,
az elégedettség nagylelkűvé tesz,
az alázat képessé tesz a világoralomra.

Az emberek ma bátrak úgy, hogy szeretetüket feladják,
nagylelkűek úgy, hogy elégedettségüket feladják,
de mindenekelőtt feladják az alázatot.
Ez a halál.
Csak a szeretet tart ki a harcban és
szilárd a védelemben.
Akit az ég meg akar menteni,
szeretettel őrizteti.

Nem kell, hogy a küszöböt átlépjed
s a világot mégis megismerheted.

Nem kell, hogy az ablakon kinézz
s az ég értelmét megértheted.

Minél távolabbra indulsz,
annál kevesebbet fogsz megismerni.

A bölcs:

Nem indul sehová, s mégis a célhoz érkezik.

Nem tekintget maga köré, mégis minden dolgot a nevéen nevez.

Nem tevékeny, és mégis eléri a tökéletességet.